

РЕШЕНИЕ

№ 40379

гр. София, 19.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав, в
публично заседание на 12.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ана Методиева

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **10290** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба с вх. № 29178 от 17.08.2026 г. на А. И. М., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [улица], срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-003241 от 30.06.2026 г., издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи, с която на основание чл. 171, т. 1, б. з), гг) ЗДвП е приложена принудителна административна мярка – „временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца“.
Жалбоподателят оспорва заповедта като незаконосъобразна, издадена при неизяснени относими обстоятелства, в нарушение на принципа на съразмерност и в несъответствие с целта на закона. Не оспорва, че е придобил автомобила на 27.03.2026 г., че регистрацията му е прекратена служебно на 29.05.2026 г. поради неизпълнение на задължението за регистрация след придобиването и че на 28.06.2026 г. е управлявал автомобила в това състояние. Поддържа, че автомобилът е бил с поставени регистрационни табели, не са използвани чужди табели и не са предприемани действия за прикриване на регистрационния му статус. Сочи, че не е бил уведомен за служебното прекратяване на регистрацията. Основният довод е, че автомобилът е регистриран по надлежния ред непосредствено след проверката и причината за административната принуда е отстранена. Според жалбоподателя продължаващото отнемане на СУМПС не допринася за безопасността на движението и би довело до предварително изтърпяване на бъдещо евентуално наказание. Възражава срещу липсата на конкретни мотиви за необходимостта от ограничението и поддържа, че няма влязло в сила наказателно постановление, с което отговорността му да е

окончателно установена.

Прави искане заповедта да бъде отменена като незаконосъобразна и претендира направените по делото разноски.

Ответникът – полицейски инспектор в Отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи, чрез юрисконсулт П., оспорва жалбата и прави искане същата да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение. В съпроводителното писмо към административната преписка е направено възражение за прекомерност на претендираните от жалбоподателя разноски.

Административен съд – София-град, III отделение, 17 състав, след като обсъди доводите на страните и доказателствата по делото и извърши служебна проверка на оспорения акт на всички основания по чл. 146 АПК, приема за установено следното:

На 27.03.2026 г. жалбоподателят е придобил товарен автомобил „Форд Транзит Конект 230“ с рег. [рег.номер на МПС] по договор за покупко-продажба с нотариална заверка на подписите.

На 29.05.2026 г. регистрацията на автомобила е прекратена служебно на основание чл. 143, ал. 15 ЗДвП поради неизпълнение на задължението за регистрация в двумесечен срок от придобиването.

На 28.06.2026 г. около 09:16 часа жалбоподателят е управлявал автомобила в [населено място] по [улица], в посока от [улица] към [улица]. При извършената полицейска проверка и справка в информационните масиви на МВР е установено, че регистрацията на автомобила е прекратена служебно на посоченото основание и не е възстановена към момента на проверката. За установеното е съставен АУАН серия GA № 4785220 от 28.06.2026 г. Управлението на автомобила с прекратена регистрация е квалифицирано като нарушение на чл. 140, ал. 1, пр. първо ЗДвП. В акта е отразено и нарушение на чл. 100, ал. 1, т. 1 ЗДвП – неносене на свидетелството за управление.

В даденото при проверката писмено сведение жалбоподателят е посочил, че автомобилът не е пререгистриран след нотариалното прехвърляне и че не е бил уведомен за едномесечния срок за изпълнение на това задължение.

На 30.06.2026 г. полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ – СДВР, е издал оспорената Заповед № 26-4332-003241. В нея са възпроизведени обстоятелствата по управлението на автомобила, датата и основаниято за служебното прекратяване на регистрацията и данните за придобиването му от жалбоподателя. Посочено е, че за нарушението по чл. 140, ал. 1 ЗДвП е предвидено наказание лишаване от право да се управлява МПС по чл. 175, ал. 3 ЗДвП. На основание чл. 171, т. 1, б. з), г) ЗДвП е приложена мярката „временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца“.

На 02.07.2026 г. жалбоподателят е подал писмено възражение срещу АУАН с рег. № 433200-80934. От представеното с жалбата свидетелство за регистрация от 06.07.2026 г. се установява, че след проверката автомобилът е регистриран по надлежния ред.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима. Подадена е от адресата на заповедта, чиито права и законни интереси са непосредствено засегнати от приложената мярка, срещу подлежащ на съдебен контрол индивидуален административен акт. Оспорването е постъпило в съда на 17.08.2026 г. В съпроводителното писмо към преписката административният орган сочи, че заповедта е връчена на датата на подаване на жалбата. Върху представения екземпляр от заповедта разписката за получаването ѝ не е попълнена и не е удостоверено по-ранно надлежно съобщаване, от което към 17.08.2026 г. да е изтекъл срокът за оспорване. Следователно срокът по чл. 149, ал. 1 АПК е спасен.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по закона съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Със Заповед № 8121з-1632 от 02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи СДВР е определена като служба за контрол по ЗДвП в рамките на обслужваната територия. С т. 1 от Заповед № 513з-12086 от 14.10.2025 г. директорът на СДВР е оправомощил полицейските органи в отдел „Пътна полиция“ при СДВР да прилагат с мотивирана заповед мерките по чл. 171, т. 1 ЗДвП.

От представената Заповед № 513з-735 от 22.01.2026 г. се установява, че издателят на оспорения акт М. Т. Т. е преназначен на длъжност полицейски инспектор IV степен в 01 група „Административно-наказателна дейност“ на 03 сектор „Административно обслужване“ към отдел „Пътна полиция“ при СДВР. Заеманата длъжност попада в обхвата на оправомощаването, а нарушението е установено на територията на [населено място]. Следователно заповедта е издадена от материално, териториално и персонално компетентен орган и не е налице основанието по чл. 146, т. 1 АПК.

Оспореният акт е издаден в писмена форма и съдържа реквизитите по чл. 59, ал. 2 АПК. Фактическите и правните основания позволяват на адресата да разбере волеизявлението и на съда да извърши проверката за законосъобразност.

Неоснователно е възражението, доколкото с него се поддържа, че органът е определил фиксиран шестмесечен срок, без да мотивира неговата продължителност. В заповедта мярката е приложена до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от шест месеца. Посочен е законовият максимален срок, а не самостоятелно избрана от органа продължителност. При установяването на първоначалните фактически основания за издаване на заповедта не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Управлението и регистрационният статус на автомобила са установени чрез полицейската проверка и справките в информационните масиви на МВР и са отразени в АУАН. Жалбоподателят е дал писмено сведение, актът му е предявен и той е упражнил правото си на възражение. Съществените факти относно придобиването, прекратената регистрация и управлението на автомобила не се оспорват и в съдебното производство.

Материалноправните предпоставки за първоначалното прилагане на мярката също са били налице. Съгласно чл. 140, ал. 1 ЗДвП по пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат само моторни превозни средства и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места. Изискванията за регистрация и за поставени табели са кумулативни. Обстоятелството, че при проверката автомобилът е бил с регистрационни табели, не замества липсващата действаща регистрация.

По силата на чл. 145, ал. 2 ЗДвП приобретателят на регистрирано пътно превозно средство е длъжен в едномесечен срок да го регистрира в съответната служба по постоянния си адрес или адрес на регистрация. Съгласно чл. 143, ал. 15 ЗДвП регистрацията се прекратява служебно с отбелязване в Националния регистър на пътните превозни средства, когато собственикът не изпълни задължението си за регистрация в двумесечен срок от придобиването.

В случая придобиването на автомобила на 27.03.2026 г. и служебното прекратяване на регистрацията на 29.05.2026 г. се установяват от приетите справки и се признават от жалбоподателя. Няма спор, че на 28.06.2026 г. същият е управлявал автомобила по път, отворен за обществено ползване, при прекратена регистрация. С това е осъществено от обективна страна нарушение на чл. 140, ал. 1 ЗДвП, за което чл. 175, ал. 3 ЗДвП предвижда наказание лишаване от право да се управлява МПС за шест месеца и глоба. Нарушението попада в приложното поле на чл. 171, т. 1, б. з), гг) ЗДвП.

Неоснователен е доводът, че при липса на влязло в сила наказателно постановление мярката не може да бъде приложена. ПАМ не представлява административно наказание и прилагането ѝ не е обусловено от предварително окончателно установяване на административнонаказателната отговорност. Разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. з) ЗДвП изрично предвижда действие на мярката до решаване на въпроса за отговорността, в рамките на установения максимален срок.

Изложеното за липса на уведомяване също не опровергава установеното регистрационно състояние на автомобила. В хипотезата на чл. 143, ал. 15 ЗДвП законът не поставя служебното прекратяване в зависимост от предварително уведомяване на приобретателя. Задължението за регистрация и срокът за изпълнението му произтичат от закона. Позоваването на незнание за този срок и на служебна ангажираност не запазва регистрацията след настъпване на предвидените правни последици. Преценката за вината на водача и за значението на възраженията му за административнонаказателната отговорност е самостоятелна и не се извършва с настоящото решение.

Изводът, че към издаването на заповедта са били налице обективните предпоставки за прилагане на мярката, не изчерпва съдебната проверка. Съдът дължи самостоятелна преценка и за съответствието на акта с целта на закона. Принудителните административни мерки по чл. 171 ЗДвП се прилагат за осигуряване безопасността на движението и за преустановяване на административните нарушения. Съобразно чл. 22 ЗАНН административната принуда има превантивна, преустановителна и възстановителна функция и следва да служи за постигането на конкретен защитен резултат.

Съгласно чл. 6, ал. 1 АПК административните органи упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо. По силата на ал. 2 административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. Алинея 5 изисква въздържане от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. Тези изисквания са приложими и когато първоначалното упражняване на правомощието е обусловено от установени в специалния закон предпоставки.

Поради продължаващото действие на процесната мярка от значение за тази преценка е и последващото поведение на адресата. По реда на чл. 142, ал. 2 АПК съдът следва да съобрази настъпилите след издаването на заповедта нови факти, които са относими към необходимостта от продължаване на административната принуда. Съобразяването им не заличава със задна дата факта на управлението при прекратена регистрация и не освобождава водача от евентуалната му отговорност за него.

В случая автомобилът е регистриран по надлежния ред на 06.07.2026 г. – осем дни след проверката и шест дни след издаването на оспорената заповед. Изпълнено е именно задължението, чието неизпълнение е довело до служебното прекратяване на регистрацията и е обусловило установеното нарушение. По този начин конкретното противоправно състояние е преодоляно в кратък срок след констатирането му. Последващата регистрация не е обстоятелство, външно за фактическото основание на мярката. Тя пряко променя състоянието на същия автомобил, чието управление е послужило като основание за отнемане на свидетелството. Към приключване на устните състезания препятствието за законосъобразното му участие в движението, произтичащо от прекратената регистрация, е отстранено.

Този извод се подкрепя и от чл. 24, ал. 1, т. 5, б. а) от Наредба № I-157 от 01.10.2002 г. за условията и реда за издаване на свидетелство за управление на моторни превозни средства, отчета на водачите и тяхната дисциплина, в редакцията след изменението в ДВ, бр. 30 от 27.03.2026 г. Разпоредбата изрично обхваща мерките по чл. 171, т. 1, б. з) ЗДвП и предвижда

връщане на свидетелството след отпадане на фактическото основание за съответната мярка. Уредбата потвърждава необходимостта административната принуда да бъде свързана с наличието на конкретното основание за нея и с постигането на защитната ѝ цел.

Предвиденият в закона краен момент „до решаване на въпроса за отговорността“ и максималният шестмесечен срок не могат да се разглеждат като самостоятелна цел на мярката. Висящността на административнонаказателното производство сама по себе си не обосновава необходимостта от продължаващо ограничаване на правото на жалбоподателя да управлява всички моторни превозни средства, след като конкретното противоправно състояние е отстранено. Санкционирането на вече извършеното деяние се осъществява по съответния административнонаказателен ред. При установените по настоящото дело факти продължаващата административна принуда би придобила характер на допълнително неблагоприятно последствие за минало поведение, без да е необходима за преустановяването му.

Необходимостта от преценка на конкретната фактическа обстановка във връзка с характера на мярката и действителното осъществяване на защитимата от закона цел е разгледана и в Определение № 8549 от 06.08.2026 г. по адм. дело № 7541/2026 г. на ВАС, VII отделение.

Подходът да се съобрази преодоляването на противоправното състояние и да се провери необходимостта от продължаваща административна принуда е възприет и в практиката на настоящия съдебен състав – Решение № 9196 от 09.03.2026 г. по адм. дело № 649/2026 г. и Решение № 24118 от 16.06.2026 г. по адм. дело № 5305/2026 г.

С оглед на изложеното съдът намира, че при съобразяване на последващата регистрация на автомобила по чл. 142, ал. 2 АПК продължаващото действие на приложената принудителна административна мярка не съответства на целта на закона и на изискването за съразмерност. Налице е отменителното основание по чл. 146, т. 5 АПК, поради което оспорената заповед следва да бъде отменена като незаконосъобразна.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК основателно е искането на жалбоподателя за присъждане на разноски. С квитанция № 1295453 от 17.08.2026 г. е установено заплащането на държавна такса в размер на 5,11 евро. Други извършени разноски не са доказани. Сумата следва да бъде възстановена от Столична дирекция на вътрешните работи, в чиято структура е административният орган, издал отменения акт.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 17 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-003241 от 30.06.2026 г., издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи, [населено място], [улица], да заплати на А. И. М., ЕГН [ЕГН], [населено място],[жк], [улица], разноски по делото в размер на 5,11 евро (пет евро и единадесет евроцента).

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване съгласно чл. 172, ал. 5, изречение второ ЗДвП.

Препис от решението да се изпрати на страните на основание чл. 138, ал. 3 АПК.

СЪДИЯ:

